

Колико је потребно Светиславу Басари да се посвађа сам са собом?

Маринко М. Вучинић је, у тексту ["Златиборске променаде Светислава Басаре"](#) објављеном на овом сајту, показао да би одговор могао да гласи – око две деценије. Вучинић је, наиме, данашњег Басару, по којем изјашњавање Србином спада у неку врсту ратних злочина, сукобио са Басаром из 1989. године, који се дивео српским јуначким прецима и Добрици Ћосићу.

Али, сам Басара је у колумни у "Данасу" од 26. августа доказао да Вучинићева штоперица греша: Светиславу Басари довољно је шест дана да зарати против себе! Већ првог августа, наиме, само шест дана после поменуте колумне насловљене ["Амандмани"](#), овај писац из Бајине Баште написао је наставак "одговора" Вучинићу ["Амандмани 2"](#), у којем се изругао многим полемичким методама којима се лично послужио у "Амандманима" – замени теза, проблематичној терминологији, па и неписмености. Свако ко буде имао живаца да прочита оба Басарина чланка, схватиће да у ствари присуствује дирљивом обрачуну који би задивио карате мајсторе из јефтених холивудских филмова, оне што својим пуленима непрестано понављају да је највећа врлина победити самог себе.

(Ако ћемо да цепидлачимо, пролазно време које је потребно Светиславу Басари да удари на своју маленкост и скочи себи у уста не износи ни шест дана, већ неколико секунди. У "Амандманима 2", заправо, он се обрушава не само на стилове, технике и фигуре које је користио у "Амандманима", већ и на оно што је радио у претходним пасусима истог текста! Тако, на пример, од "Вучинића и осталих делија из НСПМ" тражи да у јавност излазе са аргументима који ће оповргнути његове тврдње, а не са "депласираним и јадним баљезгаријама" о његовом свеукупном јавном деловању; али,

Човек је човеку Басара

Пише: Миодраг Зарковић
петак, 04 септембар 2009 00:00

свега неколико редова раније, оклеветао је "веселог Маринка" као плагијатора који опонаша "џубокс аналитичаре" Вукадиновића и Антонића – што у потпуности одговара "депласираним и јадним баљезгаријама" које ставља у уста Вучинићу и нама осталим "делијама из НСПМ". Ипак, ова противречност нема интелектуалну снагу коју поседује обрачун Басаре од 1. септембра са Басаром од 26. августа, тако да шест дана остаје као службени резултат који смо забележили посматрајући Басарине игре без граница.)

Занимљиво је да Басара, слично Слободану Милошевићу против којег се политички некрофилно и даље бори у многим својим јавним иступањима, одбија да призна своје учешће у сукобу између "Амандмана 2" и "Амандмана". Милошевић је упорно, почетком деведесетих, понављао да Србија није у рату. Налик томе, Басара се овом приликом, иако се налази на обе зарађене стране, упорно понаша као да се сукобљава са Вучинићем а не са самим собом! Вас би можда могло да зачуди овакво преписивање од идеолошког непријатеља, али имајте на уму да човек који грчевито и из свег гласа доказује да није био у праву ни пре 20 година, ни пре пет дана, ни пре два пасуса, заиста не може да буде избирљив по питању стратегије... Enjoy serbian демокрасу, што би поручио Басара лично (енглески правопис његов – прим. М. З.)

Избирљив поготово не може да буде неко ко, попут Светислава Басаре, има неуобичајено раскошан коалициони капацитет за једног писца – човек је, у протеклих петнаестак или мало више година, колико моје сећање сеже, био активиста ДСС, ДХСС, ДС и на крају опет ДХСС. Додуше, захваљујући његовој непоколебљивој принципијелности, никада истовремено!

Не, не... Можда Светислав Басара има понеку слабост, али избирљивост није међу њима. То је показао и током амбасадорског службовања, у првој половини ове деценије: стоички је прихватио Кипар.

Елем, као неко ко се са самим собом расправља на сваких неколико дана, Басара је очекивано суров према онима са којима се слагао пре чак 17 година. Према Војиславу Коштуници, на пример, нема милости. Штавише, укида му претпоставку невиности: ако он (Басара) напише о њему (Коштуници) да је неспособњаковић, врдалама, лопов и отимач, онда се такве оптужбе имају оповргнути јавним аргументима, или, у супротном, ваљда постају непорецива истина. Али, зато Басара не укида Коштуници право на службеног адвоката, којег му још и спремно додељује. Коштуницу ће, наређује Басара, бранити "Нова српска политичка мисао"!

НСПМ је, међутим, принуђена да одбије случај. Из више разлога:

1) Нисмо квалификовани. Ни теоретски, јер нико од нас овде није положио адвокатски испит, а ни практично, јер до сада нисмо били ангажовани на пословима одбране било кога, па ни Војислава Коштунице. (На страну што су неки од најозбиљнијих критичких текстова на рачун ВК објављени управо на НСПМ.)

2) Оптужени нас није ангажовао као браниоце. Јасно нам је да писац, чија свака "апгрејдована" верзија малтретира ону претходну, верује да свака група људи која није баш сто посто убеђена да је Коштуница убио Ћинђића, обавезно представља адвокатски тим тог истог Коштунице. Његову забуну можда ћемо разрешити показним примером: не мислимо ни да је Прост организовао погибију Сене, али ако Басара тврди супротно, уздржаћемо се од тога да бранимо Француза од Басариних напада.

3) Имамо паметнија посла. Политичаре – Коштуницу, али и његове колеге из других странака – нити бранимо, нити нападамо, већ анализирамо. Чак постоји основана сумња да неки људи мисле да то добро радимо. Тј. да смо објективни, или, барем, да је објективност нешто чему тежимо. Дакле, да не припадамо овом или оном политичару, тајкуну, криминалцу...

Светислав Басара ће се вероватно наљутити на нас што нећемо да се дружимо и играмо с њим по његовим правилима. Али, једног дана, када се неки будући Басара буде свађао са сопственим издањем за 2009. годину, можда ће схватити да смо му, управо због овог одбијања, већи пријатељи него они који му сада објављују текстове.